

νικώτερα, μὲν φαίνεται, ὅτι ἡ πιότερη λατρεία πρέπει νὰ δοθῇ σ' αὐτά.

Καὶ θ' ἀναφέρω τὸ ζωντανὸ αὐτὸ παράδειγμα.

Εἶχα μιὰ συμμαθήτριά, ἀρχηγὸν διδασκάλου τάγματος, ποὺ μ' αὐτὴν κυριολεκτικὰ τραγώμαστέ γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα καὶ γιὰ κάποιον ἄλλο ἀκόμα. Αὐτὴ λοιπὸν προσπαθοῦσε νὰ μὲ πείσῃ ὅτι «ἡ γυναίκα τὸ τρυ ἐρὸ αὐτὸ πλάσμα (ἐντύπωση καὶ αὐτὴ τοῦ ψευτορωμαντισμοῦ της), δὲν μπορεῖ ν' ἀνακατῶνεται στὶς βαρεῖες τῶν ἀντρῶν δουλειές» καὶ ἐπλεξε ἕνα πανηγυρικώτατο λόγο γιὰ τὴν ἀδρότητα καὶ καλλονὴ της. Κι αὐτὴ πάλι ποτὲ δὲν ἐνοιῶσε ἕνα τέτοιο θαυμασμὸ γιὰ τόσες ἄλλες καλλονές τῆς φύτης.

«Φεύγει ἀπ' τὸ προορισμὸ της» μουρμουρίζουνε ἄλλες καὶ ἄλλοι. Ἀλλὰ ρωτᾶω καὶ γὼ ποῖος ἀραγε νᾶναι αὐτὸς ὁ προορισμὸς; ἀνὰ γίνῃ μητέρα καὶ νοικοκυρὰ τοῦ σπιτιοῦ; εἶμαι βέβαιη ὅτι θὰ μ' ἀπαντήσουνε, ἀλλὰ ἔς μὲ συχωρέσουνε νὰ τοὺς πῶ, ὅτι μ' αὐτὸ δὲ λένε τίποτε. Μήπως δὲν μπορῶ νὰ

ὦ καὶ γώ, ὅτι καὶ ὁ ἀντρας ἐπλάσθηκε γιὰ πατέρας καὶ τότε ἀντὶ Ἐπιστήμης, κάτω Πρόδοιο, κάτω Πολιτισμοῦ! Καὶ μπορεῖ πάλι, ἐδῶ, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Θεολόγους καὶ Γιατροὺς νὰ μοῦ ποῦνε: «Αὐτὸς ὁ Θεὸς καὶ αὐτὴ ἡ φύς ἐταξε τὴ γυναίκα γιὰ μητέρα». Ἀλλὰ ρωτᾶω πάλι, σὲ ποῖα βέλο ὁ Θεὸς ξεχώρισε τὸν προορισμὸ τοῦ ἀνθρώπου, σὲ προορισμὸ γυναικὸς (μονάχα γιὰ μητέρας) καὶ προορισμὸ ἀνδρός; Σὲ καμμιὰ. Γικτὶ παντοῦ ὁ προορισμὸς τοῦ ἀνθρώπου (ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς βέβαια) εἶναι νὰ φτάσῃ στὸ τέλειον καὶ γιὰ νὰ φτάσῃ κανεὶς στὸ τέλειον πρέπει ἐλεύθερα ν' ἀκολουθήσῃ τὸ δρόμο ποὺ φύς ἔχει χαράξῃ στὴν ψυχὴ του.

Καθὼς λοιπὸν ὁ ἀντρας, ἔτσι καὶ ἡ γυναίκα πρέπει ν' ἐξῇ μπροστὰ τῆς ὅλας τὰ στάδια Ἐπιστήμης καὶ Τέχνης καὶ νὰ μὴν ἀναγκάζεται νὰ διαλέξῃ ἀπὸ τὰ λίγα κείνα ὀρισμένα καὶ ἔτσι τῶρα εἶναι ἀναγκασμένη ἢ νὰ πλένῃ πιάτα καὶ νὰ ζυμῶνῃ ἢ τὸ πολὺ πολὺ νὰ παίρνῃ ἕνα δίπλωμα δασκάλας καὶ νὰ νομίζῃ ὅτι μ' αὐτὸ κρατᾶει τὰ σκήπτρα τῆς Ἐπιστήμης! Μὲ τὸ νὰ χειρφετηθῇ λοιπὸν ἡ γυναίκα διόλου δὲ φεύγει ἀπ' τὸν προορισμὸ της, ἀλλὰ πιὸ στενὰ τὸν περιζώνει. Αὐτὰ γιὰ τοὺς θεολόγους. Καὶ οἱ γιατροὶ ἔς πάφουνε ν' ἀνακατῶνουνε στὰ ζητήματα τῆς προόδου τῆς φύσης, γιὰτὶ μὰ τὴν ἀλήθεια θ' ἀναγκαστῶ νὰ τοὺς φωνάζω, ὅπως ἄλλοτε ὁ Ρουσσὸ ἀφύγετε στὰ δάση γιὰ νὰ γίνετε ἄνθρωποι! »

Λίγα λόγια ἀκόμα, γιὰ τὸ ὅτι ἡ παντρεμένη γυναίκα δὲν μπορεῖ νὰ βοηθήσῃ σὰ χειρφετημένη τὸν ἀντρα. Κάλιστα. Ἡ ὅπως πρέπει μορφωμένη γυναίκα θὰ πιάσῃ πᾶ νὰ εἶναι ἡ μητέρα καὶ νοικοκυρὰ μονάχα τοῦ σπιτιοῦ, ἀλλὰ θὰ μπορέσῃ τὸν καιρὸ ποὺ ὁ ἀντρας, σκυμμένος στὸ γραφεῖο του, ζητάει κανένα φιλικὸ σύντροφον, γιὰ πολλὰ πολλὰ ζητήματα, θὰ μπορέσῃ, λέω, νὰ φανῇ αὐτὴ ἀνεχτίμητη φίλη καὶ πνευματικὴ συντρόφισσα τοῦ βίου στὶς δύσκολες στιγμὲς.

Καὶ τότε πᾶ οἱ κύριοι ἀντρες δι' ὅθ' ἀπαρτίζονται γιὰ τὴν ἀσκήσιν πολυτέλειαν τῶν γυναικῶν τοὺς, ἐπειδὴ τότε καὶ οἱ γυναῖκες θ' ἀσχολοῦνται σὲ ἰδανικώτερες σφαῖρες ἀπὸ κείνες τοῦ λούσου καὶ τῆς μόδας.

Αὐτὰ ἤθελα νὰ σοῦ γράψω, Νουμά μου, μὲ πικρὸ παράπονον τῆς σημερινῆς Τύχης τῆς γυναίκας καὶ νοιώθω, ὅτι οἱ γεμάτοι ζῶν καὶ ἀλήθεια ἀναγνώστες σου θὰ βροῦνε τὸ δίκιο στὴ γυναίκα φωνὴ μου.

Ἀθήνα, στίς 31 τοῦ Γενάρη 1909.

ΛΙΓΕΙΑ

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐντοκοὶ καταθέσεις

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια καὶ εἰς χρυσὸν, ἔτσι εἰς φράγκα καὶ λίρας στερλίνας ἀποδοτέας εἰς ὀρισμένην προθεσμίαν ἢ διαρκεῖς.

Αἱ εἰς χρυσὸν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πληρώνονται εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα, εἰς δ' ἐγένετο ἡ κατάθεσις εἰς χρυσὸν ἢ δι' ἀπαιτήσεως ὀφειλῆς (chèque) ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ κατ' ἐπιλογὴν τοῦ ὁμολογίου.

Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληρώνονται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ αἰτήσεσι τοῦ καταθέτου ἐν τοῖς Ὑποκαταστήμασι τῆς Τραπεζῆς.

Τόκοι τῶν καταθέσεων.

1	1/2	τοῖς	ο/ο	κατ' ἔτος	διὰ	καταθέσεις	6	μην.
2	»	»	»	»	»	»	4	ἐτ.
2	1/2	»	»	»	»	»	2	ἐτ.
3	»	»	»	»	»	»	4	ἐτ.
4	»	»	»	»	»	»	5	ἐτ.

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικῶς ἢ ἀνώνυμοι.

κριθῇ. Ἡ Μαρὶώ νίκησε· καὶ ἡ νίκη της δὲν ἦταν τιποτένια. Ὁ ἐπιλοχίας Καραφωτιάς ἦταν ὁ πρῶτος ἀπ' τοὺς πρῶτους μὲς στὸ κάστρο. Καλὸς ὡσμός, μουστακαλῆς, περήφανος, στὴ ντυμασὰ καὶ στὸ φιλιτιμὸ, μὴν κάτῃ μύγα ἀπάνω του, μὴν τὸν στραβοκοιτάξῃ δταν περνᾷ κανὰς πολίτης, γλετζές, καλοφαγάς, λαχτάρα τῶν ζωοκλεφτῶν καὶ τῶν φυγόντων, σὺν ἔθῳ σὲ πτόπασμα, καὶ σκιᾶτρο καὶ τρομάρα τῶν νεοσύλληπτων στὸ λόχον, δταν δὲν ἔδωζαν γκιουβέτσι ἔγκαιρα, θηρίο ἀνήμερο στὴν ὑπερσία καὶ στὸ καθήκον, μπροστὰ στὴ Μαρὶώ γίνονταν ἀνῆλκι μολαίμινο, ὑποταχτικὸ στὸ θέλημά της, πρόθυμο σὲ κάθε τῆς ἀπαίτησιν γιὰ σειρηνακία καὶ ταντέλες καὶ κορδέλες καὶ κάπου κάπου καὶ γιὰ κανὰ φάρμακον. Αὐτὰ μαζὶ μὲ τὸ φιλὶ καὶ τὴν ἀγάπην ἦταν ἡ μοναχὴ παρηγοριὰ στὴ δυστυχία τῆς κούλιας, στὴ δυστυχία μὲ τὸ ψωμὶ μέρες ἄλλες διχῶς προσφάτ, μὲ τὴ βελόνα ποὺ μουδιάζει, τρυπάει τὰ δόλια δάχτυλα γιὰ ντύσιμο καὶ στόλισμα ἄλλων.

Μονάχα γιὰ τὴ Φρόσω πέρασε ἀγύριστα ὁ καιρὸς γιὰ λούσα. Τίτεια στὴ μακρὴ φορεσιὰ της δὲν ταιριάζουν. Τὴ θλίβεται καθένας ποὺ τὴ βλέπει. Ἡ στεγνωμένη ὄψη, τὰ βαθυλωμένα μάτια, τὰ

Ο "ΝΟΥΜΑΣ",

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ, ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

Γιὰ τὴν Ἀθήνα Δρ. 8.—Γιὰ τὶς Ἐπαρχίες Δρ. 10.
Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Δρ. 10.

Γιὰ τὶς Ἐπαρχίες δεχόμεστε καὶ τρέμνες (2 Δρ. τὴν τριμήν) συνδρομές.

Κανένας δὲ γράφεται συνδρομητὴς ἂν δὲ στείλῃ μπροστὰ τὴ συνδρομὴν του.

10 λεπτὰ τὸ φύλλο λεπτὰ 10

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στὰ κιάσκια (Σύνταγμα, Ὁμόνοια Ἐθν. Τράπεζα Ὑπ. Οἰκονομικῶν, Σταθμὸς Τροχιδρομίου (Ἀκαδημία), Βουλὴ, Σταθμὸς ὑπογείου Σιδηροδρόμου Ὁμόνοια), στὰ βιβλιοπωλεῖα «Ἐστίας» Γ. Κολάρου καὶ Σακέτου (ἀντικρὺ στὴ Βουλὴ).

Στὴν Κέρκυρα, Πάτρα καὶ Βόλο, στὰ Πραχτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων.

Στὰ Χανιά (Κρήτη) στὸ Πραχτορ. Ἐφημερίδων (στὸ Ὑ. κ. Ἀληκιώτη).

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Ἡ πρότασις τοῦ Ἐπιτελείου—Ὁ Ριζοσπάστης τοῦ 62—Ταβάνι καὶ καρφί.

ΚΑΤΙ καλὸ πρότερον τὸ Ναυτικὸ Ἐπιτελεῖον. Ἀπλ. νὰ μὴ ποῦνε γιὰ κάμποσα χρόνια μαθητὲς στὴ Ναυτικὴ Σκολὴ καὶ ἔτσι νὰ σταματήσῃ γιὰ λίγον καιρὸ αὐτὴ ἡ φάμπρικα ποὺ ξεφουρνίζει κάθε χρονιά τόσα καὶ τόσα περιτὰ γαλόνια.

Γιὰ νὰ προτείνῃ αὐτὸ τὸ Ἐπιτελεῖον, πᾶει νὰ πῇ πὺς οἱ ναυτικοὶ κύκλοι συγκληθῇσαν κάπως ἀπὸ τὸ γενναῖο ἐκπέπασμα ποῦκανε τὶς προάλλες τὸ «Μέλλον» γιὰ τὰ χάγια τοῦ ναυτικοῦ μας. Ἄλλο ζήτημα τῶρα, ἂν τὴν πρότασιν τοῦ Ἐπιτελείου τὴν παραδεχθῇ τὸ Ὑπουργεῖον, τὴν ἐυλοθετήσῃ, καθὼς λένε, καὶ ζητήσῃ νὰ τὴν ἐφαρμόσῃ—γιατὶ, ἔρετα, ἐδῶ στὸ Ρωμαῖκο καλὲς ἰδέες μπορεῖ νὰ γεννιοῦνται μὲ τὴ ντουζίνα κάθε ὥρα καὶ στιγμὴ, μὰ δύσκολα οἱ ἰδέες γίνονται πράγματα.

Σὰ συλλογιστέτε καλὰ καλὰ τί πᾶει νὰ πῇ «Ἑλλήνα Ὑπουργὸς καὶ μὲ πόσες κομματικὲς ἐποχρώσεις εἶναι ἀλυσοδεμένος, θὰ δειτὲ πὺς κανένας κίνησιν δὲν ὑπάρχει νὰ κοινοῦντὶ ἡ πρότασις τοῦ Ἐπιτελείου καὶ νὰ ξεμουραστῇ γιὰ λίγο ἡ Ναυτικὴ Σκολὴ.

*

Ο ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ καὶ Φιλάρετος τῆς μετὰ τοὺς σοσιαλιστάδες τῆς Ἀθήνας γιὰτὶ, λέει, τὸ δημοσιογραφικὸν τοῦ ὄργανο γράφεται σὲ ἀπλὴ γλώσσα καὶ ἔτσι προδίδει καὶ τὴν ἰδέαν καὶ τὸ ἔθνος.

Καμιά διάνοιξιν δὲν ἔχομε νὰ συζητήσωμε σοβαρὰ μὲ τὸν κ. Φιλάρετον, ἀφοῦ σοβαρὰ καὶ λόγου τοῦ δὲν ἐπαγγέλλ-

σταθῇ ἀμόλευτη καὶ ἀξέπεστη. Κ' ἔτσι βασιτεύει ἀξέπεστος καὶ ὁ κόσμος.

Κι ὁ ἐπιλοχίας μὲ τὸ ξανθὸ μουττάκι, ποὺ κρυφομιλάει αὐτὴ τὴν ὥρα μὲ τὴν Κούλα πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ κατωγιοῦ, εἶναι καὶ ἐκεῖνος ἀπὸ σοῖ, ἀπ' τὰ ψηλά βουνὰ ποὺ ἔστειλαν μιὰ φορὰ ἀφέντη τοὺς στὴ βουλὴ τὸ Δῆμο Κερνιά (θεὸς σχωρέστον!) μακρινὸς ξάδερρος καὶ πᾶει καὶ ἔρχεται στὴν κούλια συχνότερα τὸ σύρωπο παρὰ τὴ μέρα. μὲ τὸν ἥλιο. Ἡ Μαρὶώ, ἄμα τὰ χάλασε μὲ τὸ Γιαννάκο Καραδάρα, ποὺ γύρευε νὰ τὴν περιορίσῃ νὰ μὴν κουθεντιάξῃ μὲ κανέναν ἄλλον, ἔβαλε στὸ μάτι αὐτόν, μὰ τοῦτος δὲ θέλει νὰ καταφρονέσῃ καὶ τὴ μικρότερη ξαδέρφη του καὶ ἀπόψε σὺν εἶδε πὺς ἡ Φρόσω ἔφυγε καὶ πὺς ἡ Μαρὶώ βαττάει σκαῖρι μίαν φιλενάδας της στὴν ἀκροποταμιά, ξεκλέφτηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ στὴν κούλια ἀπ' τὴν πεινὴ πορτὰ.

Γύρω ἀπ' τὸ Συμεὼν Καραφωτιά, ὅπως ἦταν τὸνομα τοῦ ἐπιλοχίας μὲ τὸ ξανθὸ μουττάκι, στὴ θηκε ὁ μεγαλύτερος ἀγῶνας ἀνάμεσα στίς ὁμορφες ποὺ συνάχονταν στὴν κούλια τὰ κροπόταμου κάθε γιορτῇ. Μὰ ὡς ἦταν φυσικὸ, ὅλες ὑποχώρησαν μπρὸς στίς ἐπαρχοπούλες καὶ τὸ μάλλωμα περιορίστηκε στίς δύο ἀδερφές. Κ' ἐδῶ δὲν ἔργησε τὸ πρᾶγμα νὰ

μαραγκισμένα χεῖλη σὰ νὰ λέν: ἕνα φάντασμα περασμένου εἴμαστέ μονάχ, ἡ ἐγνοία μας δὲν εἶναι πᾶ ἀπ' αὐτὸν τὸν κόσμον. Κι ὅμως ὅποιος τὸ φαντάζεται, γελιέται. Ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ ἔθαψε καὶ ἔχασε τὸν ἑαυτὸ της πᾶ, ἡ ἐγνοία τῆς Φρόσως εἶναι ὅλη γιὰ τὸν κόσμον τοῦτον καὶ ἡ ἐλπίδα ἀσέβστη καὶ ζωντανὴ στὰ βᾶθη της. Ἐκεῖνο τὸ παιγνίδι τῆς ζωῆς, ποὺ παίζεται τριγύρω της χωρὶς νὰ τὴν ἀγγίξῃ, γι' αὐτὴ δὲν παίζεται χωρὶς σκοπὸ. Τόπαιζε μὲ τὸ δικὸ της τρόπο μιὰ φορὰ καὶ ἡ ἰδία καὶ ἔχασε καὶ ἔσφλησε μιὰ καὶ καλὴ. Μὰ ἴσα ἴσα τὸ δικὸ της πᾶθημα φυλάει τῶρα τίς ἄλλες. Μιὰ δύο φορές καὶ ἡ Μαρὶώ κιντύνεψε, εἰς ἀλήθειαν. Μὰ τῶρα ἔχει τὸν ἐπιλοχία σίγουρον. Σένος αὐτὸς δὲν εἶναι, σὺν τοῖς ἄλλοις πρίν. Παιδί ἀπὸ σοῖ καὶ ἀπ' τὰ χρώματά τους. Συνάδερρος τοῦ Γεσίλα κιάλα. Τούτο τῆς τὸ θύμησε καὶ ὁ ἴδιος, δταν τὸν ξεμονάχισσε μιὰ μέρα καὶ σὰ μεγαλύτερη ἀδερφή, σὰ μάννα νὰ πῆς, τὸν ξεψάχνισε γιὰ τοὺς σκοπούς του: «Εἶναι νὰ λεγεται πὺς θὰ τὴν πάρῃ τὴ Μαρὶώ! Μὰ πρῶτα πρέπει νὰ γένῃ ἀξιομαχτικός, νὰ δειτὲ τὴ γαλδύρα του. Τρεῖς χρόνια, πὺς θὰ κλειστῇ μὲς τὸ σκαλεῖο, τί νὰ τὴν κάμῃ τὴ γυναίκα;» Ἡ Φρόσω ἦταν λογική, σὺν τὸν πατέρα της. Πρῶτα νὰ γένῃ δικα-

νεται το ριζοσπάστη. "Ο τάχα ριζοσπαστισμός του είναι παραπολύ μπαγιατικός και θα μπορούσε να συγκινήσει μοναχά τη γενιά του '02' είναι ακόμα και κάπως κάλπικος ριζοσπαστισμός και θα κατακυλούσε παραπολύ εύκολα σε συντηρητισμό και σαπισμό, αν ο Βασιλιάς καλίσσει και δεύτερη φορά τον κ. Φιλάρετο και του ρίξει, σαν κόκκαλο, κανένα δημοδόηποτε 'Υπουργείο.

Ριζοσπάστης δεν είναι καίνας που λέει ανθυπολοχαγό Χριστόφορο των πρίγκιπα Χριστόφορο, ούτε καίνας που φοβρίζει Δογκιχωτικώτατα νόχα μέρα με μια λαστιχένια γραβιά το Παλάτι. Καιρός νάν τ' αιώσει πια αυτά ο κ. Φιλάρετος για να πάθουνε να γελάνε οι «άληθινοί» (γιατί έχει εύτυχως κι «άληθινός» ο τόπος μας) ριζοσπάστες με τα ξαναμωράματά του.

*

ΒΑΦΤΙΣΤΗΚΕ ο γιός του Πρίγκιπα Γεώργιου και χάλασε ο κόσμος γιατί, λέει, παρατάχτηκε λίγος στρατός, γιατί μπροστά και πίσω στην πριγκιπική άμαξα τρέχανε καθαλάρηδες με τις μεγάλες τους τις στολές, γιατί...

Καλά τ' αέπει και η «Ακρόπολη». Δω πέφτει το ταβάνι του σπιτιού μας και μεις καθόμαστε και πονοκεφαλάμε για ένα σκουριασμένο κορμί. Το θυμό μας (αν αρχί- ντσε να βράζει επιτέλους κάποιος θυμός στα στήθεα μας) ως μη τ' αν ξαδιόζουμε για τέτοια μικροπράματα. 'Υπάρχουν τόσα και τόσα άλλα, και μεγάλα μάλιστα, που λαχταρούνε το θυμό μας.

ΔΙΑΟΛΟΣΚΟΡΠΙΣΜΑΤΑ

I

"Ανάθεμά σε, φόνισσα,
με τα πολλά τ' αβία,
που μ' έκανες και φώνισσα
αγιότρεντα μοράζια!

Σ' αγάπησα να βρω ζωή,
μα γ'ω ζωή δε βρήκα—
μου χύθηκε βορριά πνοή
και σε φουρτούνα μπήκα!

Πολλές φορές με τίστρα
τόν ίσιο δρόμο κράτησα,
μα τα γλυκά σου μάτια
σάν είδα παραστράτησα!

2

Μου είπε η γριά σου
να φύγω μακριά σου,
να σε ξεχάσω, φως μου!

Πανάθεμα τήν ώρα
που βρέθηκ' η μαριόρα,
το σέχαμα του κόσμου!

Να φύγω δεν άντέχω!
Σάν πεταλούδα τρέχω
στη λάμψη σου τριγύρο...

Καήκαν τ' αφτερά μου
και γλήγωρα—χαρά μου!—
στην πόρτα σου θ' αέρω!

3

Της είπα—να με βγάλουνε "σκάτη μέσ' στη στράτα,
α' δε σε κάνω ταίρι μου, γλυκιά μου μαυρομάτα!—

Τώρα την πήρα—ώχουνούς!
πάει, μου έφυγε ο νους
και δεν το ξέρω γιάντα
διπλή τη βλέπω πάντα!

4

Με νάζια καταβαίνεις
τα σκαλοπάτια σου,
και μένα με τρελλαίνεις
μ' αυτά τ' αμάτια σου!

Με λόγους, "πουλί μου,
δεν είναι ψέματα!
Θα πάρης το φιλέ μου
κι ως μπω σ' αμάτια!

5

Το χόνι δε κατακυλά!
Σ' αμίζουμε τ' αχέλι,
θα βλέπουμε, να μ' ας γελ'α,
πεντάμορφο "Απρίλη!

6

Τριαντάφυλλα τ' αχέλι σου,
στο χρώμα και στην εδωδιά,
δσοι τ' αιδούν τ' αλένε!
Μα σ' α γενούνε φίλοι σου,
τάγκάθι σου μέσ' στην καρδιά
τ' α-νοιώθουνε και κλαίνε!

7

Βλάχα μ' ανής το βαρύ,
γέλα και σ' με μένα!

Αες τ' α πουλάκια στο κλαρί
πώς π' αν αγκαλιασμένα!

"Ας φιληθούμε, φως μου,
και σ' αν τ' α μαρτυρήσω,
περίγelo τ' α κόσμου
θα δ' ης να καταντήσω!

Θα λένε—να φιλήση
έγ' ανε τ' α βλάχα,
μα π' αν τ' α την έγγιση
τόν φιλήσε, το χάχα!

8

Πέταξε, πουλί μου,
έδω "μαι στο σκοτάδι!—
ποτές με το φιλέ μου
δ' αν έμεινε σημάδι!

Φοβάσαι τ' αστεράκια
να μ' αν μαρτυρήσουν;
τ' α μαυρά σου ματάκια
σ' α δούνε θενά σβύσουν!

9

Κόρη μου, κ' αν σ' α φλωριά!
Γύρισα χ' αν και χωριά
τόν πόνο μου να γιάνω!

"Ηπια τ' α θάνατο νερό
σ' αν χ' ανί σου τ' α δροσερό
και π' αν δ' αν πεθάνω!

10

Ρωμοί και Τούρκοι δώσανε με τ' αν καρδιά τ' α χέρια
αδερφικά να ζήσουνε
και σ' αν μυρίση πόλεμος τ' α δίκονα μαχαίρια
μαζί να τ' ανονίσουνε!
—"Αμάν, "Εφέντη μ', χ' ανομαι, τρελλαίνουμαι για
σένα!

—φιλάει δ' αν χόνιζας τ' αν παπ' αν,
κι δ' αν Ποτριάρης, έχοντας τ' αν μάτια του κλαμένα,
βλογάει τ' αν Τούρκους δ' αν π' αν!
"Ο μ' ανος δ' αν έπερσε και τ' αν παπ' αν τ' αν γένια
δ' αν χόνιζας σουρομάδης—
στολλοσανε τ' αν γάδαρο με πέταλ' αν ασημένια
κι δ' αν κόρακας κελάδησε!

Γ. ΑΒΑΖΟΣ

σής, τ' αν είχε π' αν και τ' αν δικό της πλουσιόπαιδο
έλλοτε, μ' αν εκείνο δ' αν ήταν από σ' αν, ο' αν απ' αν τ' αν
τόπο της. "Επειτα κ' αν τ' αν τέλλοτιν' αν δ' αν θέλει να
τ' αν συλλογιέται η Φρόσω. "Αληθινά σ' αν αυτά. "Η
έγνια της είναι τ' αν τωρινά και π' αν πολύ τ' αν μέλ-
λοντα.

"Ο έπιλοχίας ανθυπολοχαγός λοιπόν κ' η Μαριώ
σιγουρευμένη. "Οσο για τ' αν Κούλα, ακόμα δ' αν τ' αν
πήρανε μπροστά τ' αν χρόνια. "Εχει δ' αν θεός γι' αντή.
"Εκείνο, π' αν τ' αν π' αν βιαστικό, είναι π' αν, να
κρεμάση τ' αν μακρύ σπαθί δ' αν Γεσίλας. Αυτό σκοτίζει
τ' αν μυαλό τ' αν Φρόσως και σ' αν αυτό δ' αν είναι ο' αν πρό-
ποι. "Η νάμπη σ' αν σχολή, η ν' αν σκοτάση κ' αν φυ-
γώδικο. Το δ' αντερο π' αν εύκολο. Μ' αν δ' αν εύλογημένος
πήγε κι αυτός και κόλλησε, σ' αν τ' αν πατέρα, στο
λασπόκαμπο τ' αν Θεσσαλίας: τ' αν τ' αν τ' αν γραφείο
καλλίτερα και π' αν πολύ ακόμα τ' αν σιτισιλικί. Για
τ' αν κούλια τ' αν στενός είναι: καλό, γιατί μ' αν αυτό
περσεύει και για τ' αν αδερφός κ' αν πεντόφραγκο, μ' αν
η Φρόσω γι' αν τ' αν περσότερο για τ' αν μέλλον τ' αν
παιδιού. "Αν αποφάσιζε να β' ανανε απ' αν σ' αν βουνα
του, τόσο συγγενολόγ' αν εκεί θα τ' αν κατάδινε κ' αν
φυγώδικο κ' αν τ' αν τέλειωναν τ' αν β' ανανα, έλειπαν ο' αν
φροντίδες και τ' αν παρακάλια για τ' αν σχολή, π' αν

δ' αν είναι και τόσο εύκολο τ' αν πράμα. Θέλει εύστα-
σες μεγάλες, βαρβάτα μέσα, π' αν έπρεπε να ζ' αν δ' αν
πατέρας να τ' αν β' ανη. "Η δ' αν Φρόσω τ' αν να κ' αν
μοναχή της, π' αν να π' ανωτοτρέξη; Τόφερε η όργη
ν' αν φαντάρος κ' αν δ' αν Γεσίλας και να μ' αν μπορεί
ν' αν τ' αν δ' αν στο τάγμα π' αν τ' αν τόσοι γνώριμοι αξιω-
ματικοί και πρώτος δ' αν διοικητής και φρούραρχος τ' αν
κάστρου. "Ηταν στενός φίλος τ' αν πατέρα της και
τ' αν τ' αν λέει πάντα, σ' αν έρχεται καμμιά φορά σ' αν
κούλια αποσπερνού. "Ας τ' αν είχα γ' αν σ' αν χέρια
μου κ' αν έβλεπε π' αν τ' αν ξερνα πρώτον σ' αν π' αν
νακα! "Από μακριά όμως με τ' αν γράμματα τ' αν να
σ' αν κ' αν και αυτός. "Ως τόσο πιστός φίλος δ' αν κα-
μένος και πονετική καρδιά. Σ' αν σ' αν παιδιά τ' αν μι-
λάει τ' αν κοριτσιών, ιδίως σ' αν Κούλα έχει συμπά-
θεια ξεχωριστή. Τ' αν ταμπάκι χαϊδευτικά στο μ' αν
γουλο σ' αν μπαίνει μέσα, τ' αν καθίζει στο πλευρό
του κοντά κοντά, σχεδόν σ' αν γ' αννά τ' αν και τ' αν
χαϊδεύει πατρικά τ' αν χέρι και τ' αν μαλλιά. Κακό
ποιός β' ανει με τ' αν ν' αν του, δηλαδή ποιός τ' αν πι-
στεύει τέτοια τύχη! "Ετσι βέβαια ξεμπερδεύαν δ' αν
τ' αν β' ανανα κ' αν ο' αν στενωχώριε... Μ' αν αυτά είν' αν
όνειρα. Το πρώτο για τ' αν ώρα είναι π' αν να φορέση
τ' αν μακρύ σπαθί δ' αν Γεσίλας. Αυτός είν' αν δ' αν κρυφός καη-

μός τ' αν Φρόσως και τ' αν ν' αν π' αν τ' αν γλυκοχαράζει
και φωτάει τ' αν σκοτινιά τ' αν κατωγιού της. "Η Μα-
ριώ κ' η Κούλα απ' αν κ' αν κ' αν συγγενήσεις ζων-
τανότερες. "Ας γυρίσωμε σ' αν εκείνες.

**

"Ενδ' αν η Μαριώ έχει περ' αν από τ' αν Γιαννάκο
Καρδάρα σ' αν Καρφατιά, η Κούλα μ' αν πιστή
στο Μάνθο Σκαρέλο. Μ' αν σ' αν Καρφατιά θα
τόν θυσιάζε τ' αν μ' αν τ' αν τ' αν καρδιά της κι δ' αν
ιδίος δ' αν Καρφατιάς είχε δ' αν τ' αν διαθήκη να προτι-
μήση τ' αν μικρότερη ξαδέρφη, σ' αν δ' αν δ' αν, μ' αν η
Μαριώ, μ' αν κ' αν έβλεπε κατ' αν τ' αν ν' αν της, έπρεπε να
γίνη κ' αν. "Η συχωρεμένη η θειά είχε δ' αν δ' αν τ' αν
λέει π' αν έμοιαζε σ' αν τ' αν τ' αν παπού της, τ' αν
Γουρνίτσα. Το κ' αν κ' αν τ' αν δ' αν δ' αν με τ' αν
έπιλοχία δ' αν τ' αν π' αν είδηση, τ' αν πρόθεσή της είδε
μοναχά, τ' αν ν' αν τ' αν και τ' αν γ' αν κ' αν ματιές π' αν τ' αν
έριχνε δ' αν έρχονταν σ' αν κούλια και τ' αν τ' αν
να κ' αν μονομιάς τ' αν ζήτημα, με τ' αν μαχαίρι. Τ' αν
π' αν τ' αν στολίδια π' αν είχε από τ' αν αδερφή, τ' αν
π' αν μ' αν φ' αν κ' αν σ' αν τ' αν τ' αν κ' αν τ' αν τ' αν
ο' αν δ' αν δ' αν κ' αν μ' αν σ' αν έ' ανέργεια. "Ο Συμεών